

LLOYD ÉS LEOLA ROSENVOLD:

ELKÜLÖNÜLÉS ÉS EGYSÉG

- SEPARATION AND UNITY -

(RÉSZLETEK)

1986.

Tartalomjegyzék:

I. fejezet: Miller Vilmos álma	1
Egy szemléletes kép	
A “seprűs ember”	
II. fejezet: A győzelem biztosítva van	4
A laodiceai időszak	
A laodiceai állapot	
Van reménység	
Győzelmes laodiceabeliek	
Dicső igazság	
1844 után	
Laodiceához tartozásunk tény – a megtérés a megoldás	
III. fejezet: A búza és a konkoly	9
Két tábor fejlődik ki	
“Hadd növekedjék mindkettő együtt az aratásig” (Máté 13:30)	
Mikor lesz az aratás?	
Ki végzi el a szétválasztás munkáját?	
Egy másik ábrázolás	
“Oly sok polyva”	
Be fog következni a rosta megrázása	
IV. fejezet: “Istennek van egy egyháza”	13
A küzdő egyház	
Csakis egyénileg üdvözlünk	
Isten terve egyházával	
Sátán zsinagógája	
A megtisztított egyház	
V. fejezet: Ezékiel könyvének 9. fejezete	17
Még késik a megpróbáltatás a névleges egyházak esetében	
A termést learatják	
A vén férfiak: “a hamis örök”	
Az öldöklő fegyverek szimbolikusak	
A konkoly	
“A város közepette”	
VI. fejezet: “Különüljetek el!”	21
Ne egyesülj téves alapon	
Az elszakadás	
Kóré hitehagyása	
Ellen G. White személyes példája:	
Jézus példája	
Egy hamis üzenet	
Összegzésül	
VII. fejezet: Ikábód	24
Két külön osztály	
Az Úr dicsőséges már eltávozott Izráeltől	

Az Úr dicsősége nem távozott el mindenkitől Akiktől az Úr dicsősége eltávozott Isten vonakodva vonja vissza dicsőségét A kis csapat és a többség	
(... VIII–XI. fejezet)	26
XII. fejezet: A válság	26
Új vezetés Változás a vezetésben Az egyszerű emberek Még az írástudatlanok is Mindnyájunknak alázatosságot kell magunkra öltенünk Akik most még rejtve vannak	
(... XIII. fejezet)	27
XIV. fejezet: “Így lesz”	28
Szentségtelen kezek hordozzák Isten frigyládáját A hűtlenek menekülnek Kicsiszolva és kifaragva a templom számára A “tizenegyedik órában” Egy csodálatos templom	
XV. fejezet: Idő, hely és körülmény	29
Egy példa Idő, hely és körülmény Egy áttekintés Ökumenizmus A “néhány” és a “sok” Hitetlenség a Bizonyoságtételekben Hazáelek A jövő A végső események Az 1882-es üzenetre adott válasz Ez az üzenet a jelenre alkalmazható Számvetésre hívás	
(... XVI–XIX. fejezet)	30
XX. fejezet: “A nemes hajó”	31
Elhagyjuk a hajót? Az egyház, mint testület “Az az idő soha nem jön el” Az irányjelző fény eltévesztése Az Örök Kőszikla Az evangélium hajója “Biztonságosan a kikötőbe”	
XXI. fejezet: “A várakozás ideje”	32
“Aki győz!”	

I. fejezet: Miller Vilmos álma

Hatalmas meghasonlás és elkülönülés történik majd “sorainkban” – a maradék egyházban – egy egységmozgalommal párhuzamosan:

“Amint a megpróbáltatások sűrűsödnek körülöttünk, mind az elkülönülés, mind az egység látható lesz sorainkban. Némelyek, akik most készek arra, hogy harci fegyvereket öltsenek magukra, az igazi veszedelem idején nyilvánvalóvá teszik, hogy nem biztos kőszikla-alapra építettek; engedni fognak a kísértésnek.

Azok, akiknek nagy világosságuk és drága kiváltságaik voltak, de nem használták fel ezeket, ilyen vagy olyan ürüggyel kimennek közülünk. Mivel nem fogadták be az igazság szeretetét, az ellenség csalásai fogják megtéveszteni, félrevezetni őket. Hitető lelkekre és démoni tanításokra fognak hallgatni, és eltávoznak a hittől. Másrészt pedig, amikor az üldözés vihara igazán ránk tör, az igazi juhok majd meghallják az igazi Pásztor hangját.”

(Bizonyosságtételek 6. kötet, 400-401. oldal)

Nem abban az időben élünk-e, amikor a fenti bizonyosságtétel éppen teljesebben van? ... Amint a történelem kereke forog, és sürgeti Isten utolsó egyházát arra, hogy betöltse rendeltetését a megváltás tervében, látni fogjuk egyrészt az elkülönülés, másrészt pedig az egység egyre jobban kibontakozó jelenségét.

E kétféle, egyházon belüli és ellentétes irányú mozgás akkor éri el csúcspontját, ‘amikor az üldözés vihara ténylegesen ránk tör’. Ez kb. akkor lesz, amikor az élőkre kerül a sor az ítéletben, a szentek elnyerik az élő Isten pecsétjét, és a hangos kiáltás, a késői eső időszaka kezdetét veszi.

“Abban az időben a küzdő egyház tagjai, akik hűséget tanúsítottak, hallani fogják az igazi Pásztor hangját”, míg azok, akik “nem fogadták be az igazság szeretetét”, “elszakadnak a hittől” és “kimennek közülünk”.

Egy szemléletes kép

Miller Vilmos álma (Tapasztalatok és látomások, 1981-es jugoszláv kiadás 42-43. oldalán) szemléletesen mutatja be “mind az elkülönülést, mind az egységet”, amely “látható lesz soraink között”:

“Azt álmodtam, hogy Isten láthatatlan kéz által ékszerdobozt küldött nekem, amelyet rendkívül művészi módon dolgoztak ki. Hossza huszonöt, szélessége tizenöt centiméter lehetett, ébenfából készítve, gazdagon díszítve gyöngyökkel. A dobozon kulcs függött. Vettem a kulcsot és kinyitottam a doboz fedelét, meglepetten láttam, hogy az színig tele volt ékszerekkel, gyémántokkal, drágakövekkel, mindenféle alakú és nagyságú arany és ezüst pénzekkel. Mindegyiknek megvolt a maga helye a dobozban, s oly fényesen ragyogtak, mint a Nap.

Úgy gondoltam, nem szabad egyedül élveznem ezt a csodálatos látványt, ámbár

szívemet rendkívül megörvendeztetette a doboz tartalmának fénye, szépsége és óriási értéke. Ezért a dobozt kitettem asztalomra, majd közhírré tettem, hogy mindenki, aki kívánja, megtekintheti a világ legszebb, legtündöklőbb látványosságát.

Az emberek jöttek is. Eleinte csak néhányan, azonban számuk mindinkább növekedett, míglen tömeggé verődtek. Az elsők, akik a dobozba pillantottak, csodálkoztak és örömben felkiáltottak. Mikor azonban megsokasodtak a nézők, össze-vissza rakosgatták a drágaköveket, kiszedték azokat a dobozból és szétrakták az asztalon.

Eszembe jutott, hogy a tulajdonos tőlem valószínűleg visszakéri a dobozt és a drágaköveket, és ha megengedem, hogy szétszórják őket, akkor talán sohasem tudom többé ugyanolyan rendben visszarakni, mint ahogy voltak. Éreztem, hogy ilyen nagy felelősséget nem tudnék magamra vállalni. Ekkor elkezdtem kérlelni az embereket, hogy ne bántsák a drágaköveket, ne szedjék ki a dobozból. Azonban minél inkább kérleltem őket, annál inkább dobálták a drágaköveket mindenfelé, úgyhogy végül az egész szobában, a padlón, a szoba összes bútoraira szétszórták őket.

Majd arra is figyelmes lettem, hogy az igazi drágakövek és aranypénzek közé kifejezhetetlen mennyiségben hamisakat is kevertek. Nagyon felháborodtam az emberek rossz magaviseletén és hálátlanságán, majd dorgálni és feddni kezdtem őket. Azonban minél jobban korholtam és dorgáltam őket, annál több hamis követ és hamis pénzt szórtak a valódiak közé.

Erre nagyon bosszús lettem, és erőszakkal akartam őket a szobából eltávolítani, azonban mialatt egyet eltávolítottam, azalatt három másik jött be, s piszkot, sarat, szemetet hoztak magukkal a szobába, ami a drágakövekre is rárakódott, úgyhogy ki sem látszottak a piszokból. Dobozomat is darabokra törték és a szemétket dobálták. Azt hittem, hogy senki sem látja bánatomat, teljesen elcsüggedtem és sírva rogytam le egy székre.

Miközben sírtam, nagy veszteségemet és felelősségemet panaszolva, Istenre gondoltam s buzgón kértem, hogy küldjön segítséget.

Azonnal megnyílt egy ajtó és egy férfi lépett be. Erre mindenki elhagyta a szobát. Seprő volt a kezében, kinyitotta az ablakot, s a port meg szemetet kiséperte a szobából. Rákiáltottam, hogy hagyja abba a seprést, mert drágakövek vannak a szemét alatt elszórva. Azt felelte, hogy ne féljek, majd vigyáz azokra.

Mialatt a szemetet és a port kiséperte, az összes hamis kő és pénz felhőként repült ki az ablakon s a szél tovasodorta azokat. A nagy zűrzavarban egy pillanatra behunytam a szemem, s mire újra kinyitottam, már minden szemetet kitakarított. A drágakövek, a gyémántok, az arany és az ezüst érmek óriási mennyiségben feküdtek mindenfelé a szobában.

Azután újabb dobozt helyezett az asztalra, amely nagyobb és szebb volt az elsőnél, összegyűjtötte az összes drágakövet, amely a szobában volt, s belerakta a dobozba. Egyetlenegy sem hiányzott, ámbár egyes gyémántok nem voltak nagyobbak a gombostű fejénél. Ekkor felszólított: "Jer és lásd!".

Beletekintettem a dobozba, de a szemem káprázott a látványtól. A drágakövek tízszeresen felülmúlták előző fényüket. Úgy látszott, mintha az istentelen emberek lábai alatt a portól, amelybe taposták azokat, jobban megtisztultak volna. A legszebb és legcsodálatosabb elrendezésben álltak a dobozban, mindegyik a maga helyén anélkül, hogy a berakó férfinak az sok fáradságába került volna. Örömben felkiáltottam, s ez a kiáltás felébresztett."

Az első adventhívők a filadelfiai gyülekezet szépségének és tisztaságának bemutatását látták Miller Vilmos álmában és a közvetlenül 1844 utáni laodiceai időszakot. Mi pedig, akik ebben az utolsó nemzedékben élünk, a maradék egyház történetének rövid vázlatát szemlélhetjük Miller Vilmos álmában. Az advent mozgalom megtisztult 1844. október 22. elmúltával, de nem sokkal ezután kifejlődött és általánosan uralkodóvá lett a laodiceai állapot.

Hamis tanítók és hamis tanítások kezdtek beszivárogni a laodiceai gyülekezetbe. Az ihletett kijelentés szerint ez a folyamat tovább érvényesül és növekszik, egészen a vég idejéig.

A “seprűs ember”

Ellen White utal a “seprűs emberre” egy másik bizonyágtételében is, és úgy tűnik, hogy az ítélő, “szérűjét megtisztító” Krisztussal azonosítja ezt a jelképes ábrázolást:

“Láttam, hogy Isten népe közül többen balgák, szunnyadozók és csak félig vannak ébren. Nem ismerik fel az időt, amelyben élünk, és hogy a “seprűs ember” már eljött (az ítéletre), és többen abban a veszélyben vannak, hogy elsepri őket.”

(Tapasztalatok és látomások, 48. oldal)

Nemsokára egy igen ünnepélyes időszak köszönt ránk, amikor is Krisztus elkülöníti a drágagyöngyöket a hitvány és langyos tagoktól az ő egyházában, az ítélet által.

Ez a megtisztított egyház dicsőségesebb lesz, mint előtte valaha is volt, és előrehalad, mint egy hadsereg, amely *“szép, mint a hold, tiszta, mint a Nap és rettenetes, mint a zászlós tábor”* (Énekek éneke 6:7)

Tökéletes egységben fognak haladni, “mindegyik a maga helyén”, hirdetve a “hangos kiáltást” a világnak. A hangos kiáltás tízszerre hatalmasabb lesz, mint a Miller-mozgalom éjféli kiáltása, mert ezt olvassuk:

“Túlságosan a messze távolba helyezitek az Úr eljövételét. Láttam, hogy a kései eső úgy jött, mint az éjféli kiáltás, csak tízszeres hatalommal.”

(Spalding-Magángyűjtemény, 4. o.)

Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek:

“Össze kell tartanunk a krisztusi egység kötelékében, akkor nem lesz hiábavaló a fáradozásunk.”

(I. SM. 168. o.)

II. fejezet: A győzelem biztosítva van

A laodiceai időszak

Különbséget kell tennünk laodiceai korszak és laodiceai állapot között. Laodiceai állapotban lenni tragédia, de a laodiceai korszakban élni - ez a pusztta tény önmagában – csodálatos kiváltság. A 'LAODICEA' szó jelentése: a nép megítélése, vagy megítélt nép.

Ebben az időszakban az igazak javára is történik ítékezés!

Isten a legcsodálatosabb gyógyszert kínálja a Laodicea korszakában élőknek, ami képessé teszi őket arra, hogy megállhassanak a mennyei ítélőszék előtt, Krisztus igazságának folt nélküli öltözetében. Miután megszabadulnak korábbi, romlott laodiceai állapotukból - Isten országa alkalmas polgáraivá nyilvánítja őket. "Halhatatlanná teszik nevüket" az élet könyvében, amely "a Bárányé". (BT. 3. kötet 251. oldal)

Kétségtelenül jó hír ez a laodiceabeliek számára.

A laodiceai állapot

A Jelenések könyve harmadik fejezetében leírt szánsalomra méltó állapot találóan jellemez egy népet, akik lelkiileg "betegek, szánsandóak, szegények, vakok, mezítelenek, langyosak" – és Krisztus-nélküliek! És ami még rosszabb – nem tudják ezt.

Miközben azt gondolják, hogy lelkiileg gazdagok, önmagukat csalják meg. Ha csak fel nem ébrednek, rá nem döbbennek ténylegesen langyos állapotukra, bűnbánatot nem tartanak és el nem fogadják a laodiceabelieknek felkínált gyógyszert, akkor bizonyára azok között lesznek, akiket az ítélet idején örök kárhozatra különítenek el, amit a "kivettek az én számból" kifejezés ábrázol Jelenések könyve 3. fejezetében.

Ezek az ajtón kívül tartják Jézust, hagyják, hogy kívül zörgessen, mindaddig, míg kegyelmi idejük lezárul, és már túl késő lesz. A laodiceabeli állapot valóban szánsalomra méltó!

Mindazonáltal olyan állapot ez, amelyre nézve érvényes a "jöjjetek ki" és a "győzzetek felette" felhívás mindaddig, míg alkalom van felkészülni a küszöbön lévő ítéletre.

Van reménység

A laodiceabeli üzenet nem pusztán csak kárhoztató üzenet. "Tele van bátorító biztatással az elpártolt egyház számára".

"Nem úgy mutatja be a hű Tanúbizonyosság a langyosokat, mint akiknek az esete reménytelen. Van esélyük arra, hogy meggyógyuljanak és a laodiceai üzenet tele van bátorító biztatással. Mert az elpártolt egyház megvásárolhatja még a hit és a szeretet aranyát, megszerezheti Krisztus igazságának fehér ruháját, hogy ne látszódjék ki a mezítelenségének szégyene. A szív és az indítékok tisztasága lehet még jellemző azokra a félszívűekre, akik azzal próbálkoznak, hogy együttesen szolgálják Istent és a mammont. Kimoshatják és megfehéríthetik jellemruhájukat a Bárány vérében."

(Review and Herald, 1894. aug. 28.)

"Van reménység gyülekezeteink számára, ha megszívlelik a laodiceabeliekhez intézett üzenetet."

(139. sz. kézirat, 1903.)

Győzelmes laodiceabeliek

Túl gyakran összpontosítunk kizárólag Laodicea száanalomra méltó és nyomorult állapotára és elfelejtjük azt, hogy ebből a látszólag reménytelen, nyomorult közösségből Isten egy győzelmes egyházat fog létrehozni, amely néhány rövid hónap alatt az egész világra elviszi majd az evangéliumot (Tapasztalatok és látomások 67. o.), és hogy e gyülekezet győztese átváltoznak majd, hogy megálljanak az üvegtengernél.

Amennyire szükséges, hogy felismerjük a Jézus "szájából való kivetés" nyomasztó kilátását, azok esetében, akik elmulasztották a bűnbánatot és a megtérést, éppúgy szükséges az is, hogy arra a dicsőséges kilátásra is irányítsuk figyelmünket, amely azokra vonatkozik, "akik győznek" Laodiceában.

E. G. White "félszívű keresztényeknek" ábrázolja a langyos laodiceabelieket, "*akik rosszabbak, mint a hitetlenek*". (Bizonyságtételek 7. kötet 963. o.)

De ugyanakkor arról is biztosít bennünket, hogy "*a Hű Tanúbizonyosság nem úgy mutatja be a langyosokat, mint akik reménytelen állapotban vannak. Van még esélyük arra, hogy meggyógyuljanak állapotukból.*" (B.T. 7. köt. 966. o.)

"*Még nincsenek olyan kétségbeejtő elveszettségben, mint a balga szüzek, akiknek a lámpásai kialudtak.*" (u.o.)

"*Hit és engedelmesség által biztosítva van a győzelem a megtérő laodiceabeliek számára.*" (u.o.)

Vegyük szemügyre a következő tanácsokat a nyomorult laodiceai állapotból való teljes szabadulás dicső ígéreteivel együtt azok számára, akik megszívlelik a Hű Tanúbizonyosság tanácsait:

"*Láttam, hogy a Hű Tanúbizonyosság bizonyoságtételét félig sem szívlelték meg. Azt az ünnepélyes bizonyoságtételt, amelytől a gyülekezet sorsa függ, könnyelműen vették, sőt, majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyoságnak mély megbánást kell előidézni az emberekben. Mindazok pedig, akik igazán elfogadják, engedelmeskedni fognak neki és megtisztíttatnak.*"

(Tapasztalatok és látomások, Rostálás c. fejezet)

"*Egyéneket tesz próbára és vizsgál egy ideig, hogy lássa, hajlandóak-e lemondani bálványaikról és engedelmeskedni a Hű Tanúbizonyosság tanácsainak. Ha valaki nem hagyja, hogy az igazság megtisztítsa, nem hajlandó legyőzni önzését, büszkeségét, gonosz szenvedélyeit, akkor Isten angyalai ilyen utasítást kapnak: "Bálványaikhoz vannak kötve, hagyjátok őket magukra", és az angyalok tovább mennek munkájuk végzésére, magukra hagyják ezeket az embereket legyőzetlen bűnös jellemvonásaikkal, kiszolgáltatják őket a gonosz lelkek uralmának. Akik minden ponton megütik a mértéket, kiállnak minden próbát és győznek, bármibe kerül is ez, azok engedelmeskedtek a Hű Tanúbizonyosság tanácsának. Ezek elnyerik a késői esőt és ezáltal elkészülnek az elváltozásra.*"

(Bizonyságtételek 1. kötet, 187. oldal)

"*Ez az üzenet el fogja végezni a maga munkáját és egy nép készül el arra, hogy hiba nélkül álljon meg Isten előtt. János szemlélte ezt a csapatot.*"

(32. sz. kézirat, 1896.)

Dicső igazság

Figyeljük meg, hogy azok a “dicsőséges” szentek, akiket a következő szakasz mutat be, a nyomorult Laodiceából való, megváltott keresztények. Testvéreim, még jöhet valami dicső is Laodiceából azok esetében, akik megszívlelik a Hű Tanúbizonyosság tanácsát:

“Amint Isten népe győtri lelkét Isten előtt szívük tisztaságáért esedezve, elhangzik a parancs: ‘Vegyétek le róluk a szennyes ruhákat!’, és bátorító szavak hangzanak: ‘Ímé levettem rólad a te álnokságodat, és új ruhába öltöztetlek téged’.

Krisztus igazságosságának folt nélküli ruháját adják Isten megpróbált, megkísértett, de hűséges gyermekeire. Dicsőséges öltözetbe öltöztetik a megvetett maradékot, amelyet soha többé nem szennyez be a világ romlottsága. Nevük ott marad a Bárány könyvében, az Élet könyvében, besorolva az összes korok hűségeseinek neve mellé. Ellenálltak a nagy Csaló ámitásainak, a Sárkány ordítása sem tántorította el őket hűségüktől. Most már örökre biztonságban lesznek a Kísértő csalásaitól. Bűneiket a bűnök szerzőjére hárították át.

Nem csak bűnbocsánatban és elfogadásban részesül a maradék, hanem tisztességben is. “Ékes süveget” helyeznek a fejükre. Királyok és papok lesznek az Isten előtt. Miközben Sátán vádjait szórta rájuk és arra törekedett, hogy elpusztítsa ezt a kis csapatot, láthatatlan, szent angyalok jártak szerte, és az élő Isten pecsétjét helyezték rájuk. Ezek azok, akik a Sion hegyén állnak a Bárányal, akiknek homlokukra van írva Atyjuk neve...

Valóban csodálatra méltó változáson megy át a maradék, amint zárandokújtuk könnyeit és megaláztatását felváltja az öröm és a megtiszteltetés, Isten és a Bárány jelenlétében.”

(Bizonyágtételek 5. kötet, 475-476. o.)

Dicső igazság, dicső ígéret! Dicső kilátások azok számára, akik megbánják bűneiket és megtérnek Laodiceában!

Amiképpen gyakran hajlunk arra, hogy a filadelfiai gyülekezetről csakis azokra irányítsuk figyelmünket, akik testvéri szeretettel teljesek, és szinte nem is vesszük észre az üzenetben azokat a filadelfiabelieket, akik kiostáltatnak, mert “hazugok és a Sátán zsinagógája”, úgy a laodiceabelieknél is hajlamosak vagyunk csak az egyik csoportot, ez esetben a kivetetteket látni. Nem helyes, ha a laodiceai üzenetben csakis azokra irányítjuk a figyelmünket, akik visszautasítják a bűnbánatot és a megtérést, törvényeskedőek és visszataszítóan önelégültek. Nehogy abba a hibába essünk, hogy elkerüli tekintetünket a gyógyszer és a bűnbánó laodiceabelieknek megígért jutalom!

Lehetne egy gyülekezetnek nagyobb áldást ígérni annál, minthogy Krisztus velük lakozik?

“Amikor legyőződ azokat a bűnöket, amelyeket Isten gyűlöl, Jézus bejön, veled vacsorál és te Ővele.”

(2. SG. 277. o.)

Milyen csodálatos tapasztalat ez a megtérő laodiceabeliek számára!

“Az engedelmesek, önfeláldozóak és hűségesek neveit markaiba metszi Krisztus, nem veti ki őket szájából, hanem ajkára veszi nevüket, és különleges módon könyörög érettük az Atya előtt. Miközben elvettetnek és elfelejtetnek a büszke és önző laodiceabeliek, róluk megemlékezik az Úr és halhatatlanná teszi nevüket.”

(BT. 3. köt. 251. o.)

Jegyezzük meg tehát jól, hogy nem minden laodiceabelit vet ki szájából Krisztus!

1844 után

1844 után a nép lelkiállapotától és a laodiceai üzenet dorgálására és gyógyszerére adott választól függ Jézus visszatérésének ideje.

Ellen White kijelenti:

“A nagy csalódás megpróbálta a várakozók hitét, miként a zsidókét a Vörös-tengernél. Ha továbbra is bíztak volna abban a kézben, amely a múltban vezette őket, meglátták volna Isten szabadítását. Ha mindazok, akik az 1844-es mozgalomban válllvetve munkálkodtak, elfogadták volna a harmadik angyal üzenetét is, és a Szentlélek erejével hirdették volna, az Úr hatalmas dolgokat tett volna általuk. Fényözön áradt volna a világra. A föld lakossága már évekkel ezelőtt meghallotta volna az intő üzenetet, a munka befejeződött volna, és Krisztus eljött volna, hogy népét megváltsa.”

(Nagy küzdelem, 458. o. 1888.)

“Már évekkel ezelőtt”, azaz már 1888 előtt befejeződhetett volna Isten műve a földön, és Krisztus már eljöhetett volna. Krisztus tehát röviddel 1844 után eljött volna. Ha a nép hűséges maradt volna, sohasem lett volna szükség arra, hogy már 1853-ban ilyen üzenet hangozzék el:

“Sokan, akik azt vallják, hogy Krisztus közeli visszatérésére várnak, egyre jobban alkalmazkodnak és idomulnak a világhoz, és inkább törekszenek azok elismerésére, akik körülveszik őket, mint Isten jóváhagyására. Hidegek, törvényeskedőek, mint a névleges egyházak, amelyektől alig egy kis ideje különültek el. A laodiceai egyházhoz intézett szavak tökéletesen leírják jelenlegi állapotukat. Lásd Jel. 3.14-20: ‘Sem hidegek, sem nem forrók’ hanem ‘langyosak’. Ha csak meg nem szívlelik a ‘hű és igaz Tanúbizonyosság’ tanácsát, ha csak fel nem buzdulnak és nem tartanak őszinte bűnbánatot, ha csak el nem nyerik a ‘tűzben megpróbált aranyat’, a ‘fehér öltözetet’ és a ‘szemgyógyító írt’, Jézus ki fogja vetni őket a szájából.”

(Review and Herald, 1852. június 10.)

Laodiceához tartozásunk tény - a megtérés a megoldás

Néhányan azt állítják, hogy Laodiceából senki sem menekül meg. Tagadják, hogy a hetedik gyülekezet Isten egyháza. Azt mondják némelyek, hogy a Biblia sehol sem állítja, hogy Laodicea Isten gyülekezeteinek egyike.

János azonban látta Jézust, amint a “hét gyertyatartó”, azaz a “hét gyülekezet közepette” járt. (Jelenések 1:13, 20). Ez világosan jelzi, hogy Jézus mind a hét gyülekezetet sajátjának tekinti. Nem csak hatot, hanem mind a hetet!

Tovább Jézus jobb kezében tartja a hét csillagot, amely mind a hét gyülekezet “tanítóit és vezetőit” (Ap. tört. 586. o.) ábrázolja, Laodiceát is beleértve.

Ha az első hat gyülekezet valóban Isten egyháza, a hetediket sem lehet kihagyni. A Biblia bizonyágtétele világos: Laodicea igen torzult jelenlegi állapotában, de mindazonáltal Isten egyháza.

Egyesek úgy fogalmazznak, hogy ők nem Laodiceához, hanem Filadelfiához akarnak tartozni. Ez értelmetlen dolog. Az egyháztörténeti korszakot, amelyhez tartozunk, nem

lehet megváltoztatni, de nem is szükséges. Az állapotunkat és jellemünket kell megváltoztatni! Így szól hozzánk az Úr szolgájának bizonyágtétele:

“Elhagytátok az első szereteteket. Az öngazság nem megfelelő menyegzői ruha. Félelmetes veszély számunkra, hogy elmulasztjuk követni az igazság világosságát. A laodiceai üzenet a mi állapotunkat leplezi le, mint népét.”

(R.H. 1904. dec. 15.)

Fogadjuk el azt a tényt, hogy testi állapotunkban igazán *“nyomorultak, szegények, vakok és mezítelenek”* vagyunk, akik nem érdemelnek mást, minthogy Krisztus *“kivesse őket szájából”*. A bűnbánó és megtérő laodiceaiak számára azonban biztosított a győzelem, hit és engedelmesség által (BT. 7. köt. 966. o.).

Mit kívánhatunk ennél többet? Dicső igazság ez!

Akinek füle van, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek:

“Isten arra utasított, hogy mondjam meg a h.n. adventistáknak szerte a világon: Isten arra hívott el minket, mint népet, hogy az Ő különleges kincse legyünk. Az az Ő akarata, hogy földi egyháza tökéletes egységben álljon, Isten Lelke és a Seregek Urának tanácsa által, az idők végezetéig.”

(54. sz. levél, 1908, 2. SM. 397.)

III. fejezet: A búza és a konkoly

Jelenések könyve 3. fejezetében megfigyeltük, hogy a Hű Tanúbizonyságnak az a célja, hogy szétválást idézzon elő az utolsó gyülekezetben azáltal, hogy *“kiveti szájából”* a bűneiket megbánni nem akarókat, miközben megszabadítja és teljes győzelemre segíti a hűséges hívőket. Egy másik képet is alkalmazott Jézus, hogy bemutassa ezt a vég idején végbemenő elkülönülést: a Máté evangéliuma 13. fejezet 6. versében feljegyzett, konkolyól és búzáról szóló példázatot. Ebben a példázatban Jézus nem csupán az egyházban lévő két osztályt, vagy csoportokat taglalja, hanem egészen pontosan megjelöli elkülönülésük idejét is, és azokról is szól, akiknek a közreműködésével a szétválasztás végbemegy.

Két tábor fejlődik ki

A Bibliában (Máté 13. és 25. fejezet) és E. G. White írásaiban azt a kijelentést találjuk, hogy az egyházban két tábor alakul ki:

“Új élet árad a mennyből és birtokba veszi Isten egész népét. De megoszlások keletkeznek az egyházban. Két tábor fejlődik ki. Mind a konkoly, mind a búza növekszik egészen az aratásig. Az idők végéhez közeledve egyre mélyrehatóbbá és egyre komolyabbá válik ez a folyamat.”

(SM. 2., 114. o.)

“A sátáni ügynököktől is egyfajta új élet indul ki, hogy olyan hatalommal dolgozzanak, amelynek a valóságát mindeddig nem fogtuk fel. Nem szükséges-e hát, hogy egy felülről jövő hatalom vegye birtokba Isten népét?”

(5. levél, 1886)

“Férfiak és nők, jellemük alakulása szerint foglalnak állást, mert a különböző körülmények, amelyekbe kerülnek, azt idézik elő, hogy felszínre jön a bennük lévő lélek, amely cselekedeteiket mozgatja. Mindenki nyilvánvalóvá teszi, hogy milyen kötegekhez köti magát. A búzát a mennyei csűrök részére kötik egybe... a konkolyt pedig megégetésre szánt kötegekbe kötik. Isten igaz népe most különül el. Határozott álláspontokat foglalnak el...”

(12. sz. levél, 1892.)

“Amint közeleg a vég, a két tábor megéri, és egyre inkább megkülönböztethetővé válik.”

(Válogatott üzenetek 2. kötet, 114. o.)

“Amint közeledünk az ítélethez, mindenki kinyilvánítja valódi jellemét, és világossá válik, hogy melyik csoporthoz tartozik.”

(BT. 1. kötet, 100. o.)

Ma bizonyára szemmel kísérhetjük ezeket a beteljesedőben lévő próféciákat. “Megoszlások jönnek létre az egyházban”, “két tábor van” kifejlődőben a közösségen belül. Mindkét tábor “határozott álláspontot” foglal most el.

“Hadd növekedjék mindkettő együtt az aratásig” (Máté 13:30)

A kérdés, amely sokakat aggaszt most közülünk az, hogy mikor következik be az egyházban a hamis és igaz atyafiak egymástól való elkülönülése? Mikor tisztul meg Isten küzdő egyháza? Mikor távolítják el a konkolyt és a pelyvát a búzából? Hálásak lehetünk azért, hogy Isten olyan világosan nyilatkoztatta ki erre a kérdésre adott válaszát az ihletés által. Senkinek sem kell találgatnia: Jézus azt mondja, hogy *“az aratás idején”* fog ez megtörténni nyilvánvaló módon,.

Mikor lesz az aratás?

Az ihletett kijelentés ismét világos: “Az aratás a próbatétel idejének a vége” (Krisztus példázatai 72. o.) Másutt azt a kijelentést találjuk, hogy a “próbaidő vége”, az élők megítélésének az ideje. Figyeljük meg, hogy milyen életszerűen írja le az Úr szolgája az “aratást”, mint a világ végét:

A konkoly és a búza

“A szemlélők talán semmi különbséget sem vesznek észre, de van Valaki, aki ezt mondotta: nehogy kiszaggassák emberi kezek a konkolyt, mert azzal együtt a búzát is kiszaggatják. Hadd növekedjék mindkettő az aratásig. Akkor majd elküldi az Úr aratóit, hogy szedjék össze a konkolyt, kössék kékébe, hogy megégessék. A búzát pedig mennyei csűrökbe kell begyűjteni eközben.

Az ítékezés ideje, amikor az Úr összegyűjti övéit a konkoly közül, a legünnepélyesebb időszak. Akik eddig ugyanannak a családnak a tagjai voltak, most szétválasztásra kerülnek. Jel kerül az igazakra. ‘Enyéim lesznek - mondta a seregek Ura - azon a napon, amikor felöltöm ékszereimet, és kedvezek nékik, ahogy az ember kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt’.

Akik engedelmesek voltak Isten parancsolatai iránt, a szentek seregével egyesülnek a világosságban. Belépnek a kapukon a városba, és joguk lesz az Élet fájához. Az egyik elfogadtatik, neve bekerül az élet könyvébe, míg társai társai az Istentől való örök elkülönülés jegyét viselik.

Most még elválaszthatatlanul összekeveredett állapotban van a búza és a konkoly, de az egyetlen kéz, amely el tudja választani őket, mindegyiket a megfelelő helyre teszi majd...

Az igazak azok, akik megtartják Isten parancsolatait, akik örökre elkülönülnek az engedetlenektől és gonoszoktól, azoktól, akik lábbal tapossák Isten törvényét. A tiszta érc és a salak soha többé nem vegyül össze egymással.”

(TM. 234-236. o.)

Az élők vizsgálati ítélete nyilvánvaló módon az aratás kijelölt ideje: a “*megpróbáltatás idejének vége*”, amikor “*az egyik elfogadtatik, a másik elvettetik*”. (Megjegyzés: Máté 24:40-ben a ‘felvettetiknek’ fordított szó pontos fordítása ‘elfogadtatik’, az ‘otthagytatnak’ jelentése pedig ‘elvettetik’.)

Ugyanebben az időben következik be az igaz nyugalomnappal kapcsolatos végső válság és a vasárnap-törvény kibocsátása, amikor egyesek az élő Isten pecsétjét kapják meg, mások pedig a fenevad bélyegét. Az a két osztály, amely valaha együtt élt az egyházban, örökre elkülönítetik egymástól.

A következő bizonyágtétel is világosan szól a végleges szétválasztás idejéről és módjáról:

“Nincs messze az idő, amikor minden emberre rátör a nagy próbatétel. Ránk akarják majd erőszakolni a fenevad bélyegét. Akik lépcsőről lépésre beadják derekukat a világ követeléseinek, és a világi szokásokhoz szabták magukat, azoknak könnyebb lesz behódolni a földi hatalmaknak, minthogy kitegyék magukat a gúnynak, a sértegetésnek, a börtönnel és a halállal való fenyegetésnek. Dúl a küzdelem Isten és az emberek parancsolatai között. Ekkor különítik el majd a gyülekezetekben az aranyat a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni a valódi istenfélelmet a látszattól és a hamisítványtól.”

(BT. 5. kötet, 8. o.)

Addig nem történik meg tehát a teljes, végleges elkülönülés, amíg Isten népe szembe nem kerül a fenevad bélyegének megpróbáltatásával.

Ki végzi el a szétválasztás munkáját?

Összpontosítsuk figyelmünket most arra, hogy ki hajtja végre a szétválasztás művét:

“A búza és a konkoly most még összevegyült állapotban van, de akkor az a kéz, amely egyedül képes szétválasztani őket, mindenkinek kijelöli majd a valódi helyét.”

(Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 235. oldal)

“Véges ember könnyen tévedhet a jellem megítélésében. Isten nem bízta azokra az ítékezés és a jellem megítélését, akik nem alkalmasak rá. Az aratás ideje mutatja meg majd a jellemnek azt a két osztályát, amelyet az Úr a búza és a konkoly jelképével ábrázol. Isten angyalaira bízta a szétválasztást, nem pedig emberekre.”

(Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 47. oldal)

Egy másik ábrázolás

A tíz szűz példázatában Jézus még egy másik ábrázolásban tárja elénk ugyanezt az igazságot a szétválasztással kapcsolatban. Azt találjuk ebben a példázatban, hogy a “bölcs” és a “balga” szűzek elkülönülése csak a megpróbáltatás idejének végén következik be, amikor már túl késő lesz ahhoz, hogy a “balga” olajat szerezzon, az okos szűzek pedig bementek már a menyegzőre és “bezáratott az ajtó” (azaz megtörtént az ítélet).

Amikor a “balgák” visszatérnek és kopogtatnak, Jézus így válaszol nekik: “Nem ismerlek titeket”. Krisztus kivetette már őket a szájából. A példázat szerint a legvégső eseményekig együtt maradtak az okos és a balga szűzek.

“Oly sok polyva”

Az Úr szolgálja is a következőképpen beszél az aratás idejéről:

“Sok csillag, akiket fényükért csodáltunk, ki fog hunyni a sötétben. A polyvát, miként a felhőt hordja majd el a szél még onnan is, ahol mi csak tiszta búzát látunk.”

(Bizonyágtételek 5. kötet, 81. oldal)

Olyan sok polyva van Isten egyházában, hogy a szétválasztás idején olyan lesz, mintha felhőként sodorná el a szél. De még ha ez az állapot létezik is közöttünk, az egyház Isten szeretetének legfőbb tárgya.

Amíg a szétválasztás ideje el nem érkezik, a polyva és a búza összekeveredett egyvelege is fontos és értékes az Úr számára, drága gabonataralma miatt.”

Be fog következni a rosta megrázása

“Meg fog mozdulni a rosta. A polyvát idejében elválasztják a búzától, mert a gonoszság megsokasodik, és a szeretet sokakban meghidegül. Ez lesz az az idő, amikor az őszinték lesznek a legerősebbek. Végbemegy azok elkülönítése, akik nem becsülték meg az igazságot, és nem jártak aszerint.”

(16. sz. levél, 1887., 6. oldal)

IV. fejezet: “Istennek van egy egyháza”

Milyen gyakran halljuk ezekben a zavaros időkben, hogy felteszik a kérdést: Kikből, vagy miből áll Isten igazi egyháza?

Épületet jelent? Vagy valamely szervezetet vagy testületet? Vagy emberek egy csoportját? Hadd feleljenek erre a kérdésre az ihletett kijelentések:

“Istennek van egyháza. Ez nem egy nagy székesegyház, sem nem a különböző felekezetek. Az a nép ez, amely szereti Istent és megtartja parancsolatait.

‘Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, én ott vagyok közöttük.’ Máté 18:20)

Ahol Krisztus jelen van, ha csak néhány alázatos hívő között is, ott van Krisztus egyháza, mert csakis a Magasságos, Szent és örökkévalóságban lakozó Isten jelenléte alkothatja az egyházat.”

(UL. 315. o.)

“A zsidó nép szent sátora a keresztény egyház előképe volt. Két részből alkotott csodálatos építmény volt. Egy külső és egy belső részből állt. Az egyik nyitva állt az összes pap szolgálata számára, a másik viszont egyedül csak a főpap számára, aki Krisztus képviselte. A földi egyház azokból áll, akik hűségesek és engedelmesek Isten iránt. Ők az “igazi sátor”, amelynek az Üdvözítő a szolgálattelévője. Az Úr, és nem ember építette ezt a sátrat, magas és felemeltetett helyen. Ez a sátor Krisztus teste, és Ő északról, délről, keletről és nyugatról összegyűjti azokat, akik majd segítenek építeni.”

(Idők Jelei, 1900. február 14.)

“Kezdetől a hívő lelkek alkották Isten egyházát a földön.”

(Apostolok története 11. oldal)

Ezek a bizonyágtételek Isten tiszta, igaz egyházát írják le. Ez a megtisztított egyház ma még nem létezik elkülönült egységként. Isten hűséges, hívő népe a küzdő egyház része:

“Istennek nincs élő gyülekezete? Van egyháza, de ez a küzdő egyház, nem a győzedelmes egyház.”

(Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 52. oldal)

A küzdő egyház a konkolyt is tartalmazza - amelyet az ellenség, Sátán vetett - csakúgy mint a búzát tartalmazza. De a küzdő egyház nemsokára megtisztított, győzelmes egyház lesz.

“A mű nemsokára befejeződik. A küzdő egyház hűségesnek bizonyuló tagjai a diadalmas egyházat alkotják majd.”

(Ev. 707. o.)

Isten tiszta egyháza ma még el van rejtve a küzdő adventista egyházon belül, az “elrejtett” hűséges lelkek jönnek még hozzá ehhez, akik más egyházakban éltek.

A küzdő egyház

A küzdő egyház, Isten mai szervezett egyháza, a H. N. Adventista Egyház sem nem tiszta, sem nem tökéletes:

“Tudom, hogy az Úr szereti egyházát. Nem bomlik fel és atomjaira sem hullik. Jellegeből sem fakad és a legkevesebb bizonyosság sincs arra, hogy ez fog történni. Azok, akik ezt a hamis üzenetet komolyan veszik és megpróbálnak másokat is megfertőzni, azok a megtévesztés áldozatai lesznek és mintegy előkészülnek arra, hogy nyilvánvaló csalásokat és tévedéseket fogadjanak el és ezáltal semmivé váljanak.”

(A Maradék egyház, 53. o.)

Egy sok éves időszakra vonatkozó személyes megfigyelésünk az, hogy a leszakadt csoportok és mozgalmak, amelyek önként váltak le Isten “utolsó gyülekezetéről”, látszólag jó szándékú reformtörekvésekkel (ahogy Ellen White megjövendölte), néhány év elteltével végül is vallásos tévelygéseket fogadnak be, és “semmivé lesznek”.

A legnagyobb méretű különvált mozgalom, a H. N. A. Reformmozgalom is viharos időket élt át, és az évek során újra és újra széthasadt és alig képesek már a túlélésre (legalábbis az Egyesült Államokban).

(... A jelenlegi magyarországi elkülönülés másfajta jelenség. Az elkülönültek közül sokakat az unió-konferencia adminisztrációja rekesztett ki törvénytelen kizárásokkal. Még a washingtoni atyafiak is elismerték, hogy ez így van.)

Csakis egyénileg üdvözülünk

Halljuk, amint egyesek azt hangoztatják, hogy a testület, az egyházszervezet is át fogja vészelni a viharokat, és hogy ez az egyház az a hajó, amely befut majd a mennyei kikötőbe!

Az ilyenek nem tudják, mit beszélnek a maga igazi valóságában. Nem tudjuk, hogy a szervezet építménye, ahogy mi jelenlegi állapotában ismerjük, meddig fog működni, de azt igenis tudjuk, hogy egyetlen földi szervezet sem fog megdicsőülni és átváltozni mint olyan, vezetőivel és tagjaival együtt. Hogy mi fog történni a földi testülettel és szervezettel, sőt, még istenfélő emberek által kidolgozott szabályzatával is, ez vitatható kérdés. De az biztos, hogy Isten azért küldte Fiát e világra, hogy egyéneket mentsen meg. Ez az állítás semmiképpen sem jelenti azt, hogy le kell becsülni az egyházi testületet, amelyet történelmünk korai szakaszában Isten irányítása alatt szerveztek meg. Isten felhasználhat testületeket, mint ahogy Izráel királyságát is felhasználta, de nem üdvözít sem királyságokat, sem testületeket, hanem csak egyéneket.

Tehát amikor a megváltásról beszélünk, legyünk tudatában annak, hogy nem mint világegyház üdvözülünk, vagy mint helyi gyülekezeti szervezet, sem nem vezetők csoportjaiként, sem nem mint gyülekezeti tagok vagy családok.

Csak egyénileg üdvözülhetünk!

“Az üdvösség nem azt jelenti, hogy megkeresztelkedtünk, nem azt, hogy nevünket bejegyezték a gyülekezeti könyvekbe, és azt sem, hogy prédikáljuk az igazságot. Az üdvösség élő egység, közösség Jézus Krisztussal, szívbeli megújulás, Krisztus munkájának végzése hitben és munkálkodás szeretetben, türelemben, szelídségben és reménységben.”

(B-55. sz. levél, 1886. dec. 8. Levél Butler és Haskell testvéreknek, 8. o.)

“Mondom néktek testvéreim, az Úrnak van szervezett testülete, akiken keresztül munkálkodni akar. Lehet közöttük akár húsz Júdásnál is több, lehet ott egy meggondolatlan Péter is, aki a megpróbáltatás körülményei között megtagadja Urát. Lehetnek ott olyan személyek is, akiket János képvisel, akit Jézus szeretett. Bár lehet, hogy olyan a buzgalmuk, hogy emberi életet pusztítanak el, tüzet hoznának alá az égből rájuk, hogy megbosszulják a Krisztus és az igazság ellen elkövetett sértést. De a Nagy Tanító arra törekedett, hogy megtanítsa őket arra, miként javítsák ki ezeket a fennálló hibákat. Ugyanezt teszi ma is egyházával. Rámutat veszélyeikre. Előjük tárja a laodiceai üzenetet.”

(E. G. White, 1893, Idézi: RH. 1956. nov. 8.)

Isten terve egyházával

Az igaz és hűséges majd elnyeri Isten szövetségi ígéreteit. Isten végül bevégzi a világ megváltására vonatkozó örök tervét a ma földön élő egyházával:

Olvasd el mindenekelőtt Efézus 3:10-11-et:

“Azért, hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége, Amaz örök eleve-elvezés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban”

“Az egyház Isten erős vára, menedékvárosa, amelyet fenntart ebben a fellázadt világban. Az egyház minden hitszegése árulás az ellen, aki megvásárolta az emberiséget egyszülött Fiának vére által. A földön már ősidőktől kezdve a hűséges lelkek alkották az egyházat. Minden korszakban voltak az Úrnak vigyázói, akik hű bizonysgtévk voltak abban a nemzedékben, melyben éltek. Ezek az őrszemek figyelmeztető üzenetet közvetítettek, és amikor arra kaptak felhívást, hogy tegyék le fegyvereiket, mások vették fel a munkát.

Isten szövetséget kötött ezekkel a tanúkkal, így kapcsolta össze földi egyházát a mennyeivel. Angyalait küldte el gyülekezete szolgálatára és a pokol kapui sem tudtak diadalt aratni népe ellen.

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá, amire Ő ne készítette volna elő. Műve ellen nem támadhatott olyan ellenséges hatalom, amelyről ne lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett, ahogy előzőleg kinyilatkoztatta. Nem hagyta el gyülekezetét, hanem prófétikus kijelentésekben előre vázolta, ami be fog következni. És amire Szentlelke a prófétákat ihlette, hogy mondják el előre - az mind megvalósult. Minden szándéka beteljesedett... Az igazságot Isten ihleti, és Ő örködik felette, az pedig diadalt arat minden ellenállás felett.

A lelki sötétség korszakain át Isten gyülekezete hegyen épített városhoz hasonlított, amelynek határain belül egymás követő nemzedékek alatt, évszázadról évszázadra tiszta, mennyei tanok tárultak fel. Bármily gyengének és gyarlónak látszik is az egyház, különleges értelemben véve Isten mégis legnagyobb figyelmében részesíti. Kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát.”

(Apostolok története, 11-12. o.)

Sátán zsinagógája

“Sátánnak van egy nagy kiterjedésű szövetségi rendszere, egyháza. Krisztus Sátán zsinagógájának nevezi őket, mert tagjai a bűn gyermekei. Sátán egyházának tagjai állandóan azon munkálkodnak, hogy elvessek az isteni törvényt és összezavarják a jó és rossz közötti különbséget. Sátán nagy hatalommal munkálkodik az engedetlenség fiaiban és általuk, hogy az árulást és a hitehagyást, mint igazságot és hűséget magasztalja.”

(A maradék egyház, 8. o.)

Akik kiostáltatnak a küzdő egyházból, azok Sátán zsinagógájába kerülnek, ahová mint hűtlen, hitetlen lelkek eddig is tartoztak a valóságban. Isten arra szólít fel bennünket, hogy térjünk meg, hogy ne kerüljünk azok közé, akik kiostáltatnak és elmaradnak az úton.

A megtisztított egyház

A megtisztított egyház csak az olyan hívő, hittel teljes lelkekből fog állni, akik hűségesek Isten iránt. Minden egyes lélek élő kőhöz válhat hasonlóvá.

“Ti is, mint élő kövek, felépítettetek lelki házzá” (I. Péter 2:5)

Ama tiszta templom (egyház) minden egyes követ Isten mértéke szerint vágják ki és csiszolják meg. (I. Péter 2:5)

“Krisztus egyháza az isteni hasonlóságára épült templom kell, hogy legyen. Angyali építész hozta le arany mérővesszőjét a mennyből, hogy minden egyes követ az isteni mérték szerint vághassanak ki, simítsanak le és csiszoljanak meg, hogy úgy ragyogjanak, mint a menny jelvénye, hogy az Igazság Napjának tiszta sugarait szórják szét minden irányban.”

(A maradék egyház, 9. o.)

Isten küzdő egyháza végül megtisztult, győzelmes egyházzá változik! Előre fog törni, győzve, hogy győzzön: *“Szép lesz, mint a hold, tiszta, mint a Nap, rettenetes, mint a zászlós tábor”*. Isten kihívja a hűségeseket a világ egyházai közül, hogy jöjjenek ki Babilonból, és csatlakozzanak Isten tiszta egyházához. Sokan felelnek majd erre a hívásra, és hozzá- és beleépülnek Isten élő templomába.

V. fejezet: Ezékiel könyvének 9. fejezete

Egy másik ábrázolás is rámutat a Bibliában az igaz és a gonosz elkülönítésének és szétválasztásának idejére, Isten utolsó egyházában. Ezékiel könyve kilencedik fejezetében találjuk ezt, ahol az ige a küzdő egyházat Jeruzsálem városához hasonlítja.

Olvassuk el Ezékiel könyve 9. fejezetét:

“És kiáltá füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek a kezében legyen vesztő eszköze.

És ímé hat férfi jó vala a felső kapu útjáról, amely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve, és íróeszköz vala derekán. És bemenének és állának az érczoltár mellé.

És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, amely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiáltá a gyolcsba öltözött férfiúnak, akinek derekán íróeszköz vala. És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében.

És amazoknak monda az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok: Vénet, ifjat, szüzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábíg, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, akik a ház előtt valának.

És monda nékik: Fertőztessétek meg a házat, és töltsétek meg a pitvarokat megölettekkel. Menjetek ki. És kimenének és öldöklének a városban.

És lőn, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orczámra és kiálték és mondék: Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntöd búsulásodat Jeruzsálemre?

És monda nékem: Izráel és Júda házának vétke felette nagy, mivelhogy tele a föld vérontással, és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondták: Elhagyta az Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem szánom őket) útjokat fejökhöz verem!

És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, amint parancsolád.

Csak azok fogják elnyerni Isten pecsétjét, “akik sóhajtoznak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek” Jeruzsálemben.

Miféle utálatosságokra történik itt utalás?

Ezékiel könyve 8. fejezetében olvashatunk erről.

És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ülök vala házamban, és Júda vénei ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze. És látám, és ímé vala mintegy tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség, mint az izzó ércz. És kinyújta egy kézformát, és megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevice

engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu bejáratához, amely északra néz, ahol vala helye a bosszúság bálványának, amely bosszúságra ingerel vala; És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, amelyet láttam a völgyben. És monda nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak felé. Fölemelém azért szemeimet észak felé: és ímé északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama bálványa a bejáratnál.

És monda nékem: Embernek fia! látod-e mit cselekesznek? A nagy útálatosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni.

És vive engem a pitvar bejáratához, és látám, és ímé egy lyuk vala a falban. És monda nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! és átronték a falon, és ímé egy ajtó vala ott.

És monda nékem: Menj be és lásd meg a gonosz útálatosságokat, a melyeket ezek ott cselekesznek. Bemenék azért és látám, és ímé az útálatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai vannak bevésve a falon köröskörül. És hetven férfiú Izráel házának vénei közül (ezek közepette Jaazanjáhu, a Sáfán fia) áll vala előttök, mindenik a maga tömjénezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének illata száll vala fel.

És monda nékem: Láttad-é, embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a sötétben, kiki az ő képes házában? mert azt mondják: Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr ezt a földet. És monda nékem: Még egyéb nagy útálatosságokat is fogsz látni, miket ezek cselekesznek.

És vive engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a Tammúzt. És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útálatosságokat is fogsz látni.

És bevive engem az Úr házának belső pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú, kik hátokkal az Úr templomára és orcájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot.

És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy kevés-é Júda házának ily útálatosságokat cselekedni, a milyeneket itt cselekedtek? hogy még a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz!

Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket.”

Isten a legteljesebb mértékben elveti azokat az embereket, akik az itt leírtakat cselekszik. Megmászhatatlanul döntöttek Isten ellen, és segítség nélkül maradnak a nyomorúság idejére. A 9. fejezet első néhány verse alapján feltételezhetjük, hogy ezek a férfiak elpusztultak az általános öldöklésben.

Ezékiel próféta könyvének 9. fejezete

Lapozzunk most Ezékiel könyve kilencedik fejezetéhez! Figyeld meg, hogy az igazak elpecsételése és mindenki más elpusztítása folytán megvalósuló szétválasztás az egyházra váró próbaidő végén következik be.

Még késik a megpróbáltatás a névleges egyházak esetében

A megpróbáltatás egy kicsit tovább késik a világ névleges egyházaiban élő, szívükben becsületes emberek esetében, de az ajtó bezáródik a "bolond adventista szüzek" számára. Szomorú gondolat, de nagyon is igaz. Most van itt az ideje annak, hogy elhívásunkat és kiválasztásunkat biztossá tegyük:

"Isten pusztító ítéleteinek időszaka az irgalmasság ideje azok számára, akik előtt még nem nyílt lehetőség arra, hogy megtanulják, mi az igazság. Az Úr gyengéden tekint rájuk, könyörületos szíve szánakozik. Még mindig mentésre nyújtja ki karját, mialatt az ajtó bezárul azok előtt, akik nem akartak belépni rajta."

(Bizonyágtételek 9. kötet, 97. o.)

A termést learatják

Erre az időre teljesen be fog érni a konkoly és a búza az egyházban. Világossá válik, hogy ki melyik csoporthoz tartozik. Akkor azután learatják a termést "a város (egyház) közepette."

"Megkapták a szabadulás jegyét azok, 'akik sóhajtanak és nyögnek az utálatosságokért'. És most elindul a halál angyala – az ezékieli látomás öldöklő fegyverrel ábrázolt emberei – hogy teljesítsék a parancsot: 'vénet, ifjat, szüzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy szálig'."

(Nagy Küzdelem, 565. o.)

A vén férfiak: "a hamis örök"

"Így mondja a próféta: 'Elkezdték a vén férfiakon, akik a ház előtt voltak'. A pusztítás műve azok között kezdődik, akik azt vallották, hogy ők a nép lelki őrei. Először a hamis öröknek kell elesniük. Nincs irgalom, nincs könyörület..."

Azt látjuk itt, hogy Isten templomára – az egyházra – mérték Isten haragjának első csapását. A vének, akiknek Isten nagy világosságot adott, s akik a nép lelki érdekeinek az őrzőiként állottak, elárulták a beléjük vetett bizalmat... Ezek a néma kutyák, akik nem voltak hajlandók ugatni, ezek érzik meg először a megsértett Isten igazságos ítéletét."

(Bizonyágtételek 5. kötet, 211. o.)

"Nemsokára eljön az idő, amikor Isten ítélete elkezdődik az ő szentélyén. Maga Isten húzza meg ekkor a szétválasztó vonalat."

(3. levél, 1900., 5. o.)

A hamis őrállók lesznek tehát az elsők, akik elesnek.

Az öldöklő fegyverek szimbolikusak

A zúzó eszközök természetesen szimbolikusak. Nem betű szerinti, földi értelemben vett kardokról vagy löfegyverekről van szó, amelyek arra valók, hogy fizikálisan pusztítsák el a hitetlent. De neveiket törlik az Élet könyvéből a mennyben, és a fenevad bélyegét, a halál jegyét helyezik rájuk a földön. Megjelölt emberek. Arra szánt emberek, hogy a gonosz általános elpusztításakor ők is elessenek.

“Hacsak meg nem bánják bűneiket és abba nem hagyják Sátán munkáját, azaz azok sanyargatását, akik a munka terhét hordozzák, és a bűnösök kezeinek támogatását Sionban, sohasem nyerik el Isten elpecsételő hitelesítésének jegyét. Elhullanak a gonoszok általános pusztulásakor, amit a pusztító fegyvereket viselő öt férfi ábrázol.”

(Bizonyoságtételek 3. kötet, 267. o.)

A konkoly

“Noha a fenevad bélyegét már a konkolyra helyezték, sokan még folytatják a vallás külsőségeit.”

(Bizonyoságtételek 5. kötet, 210. o.)

Nem tudjuk, hogy milyen formában történik majd a kivágatás. Azt sem tudjuk, vajon az istentelenek – többségben lévén megtartják-e fizikai értelemben a h.n. adventista épületeket, konferenciákat, intézményeket. Végül azonban nyilvánvaló lesz, hogy kijöttek Isten egyházából, mert a vasárnapünneplőkhöz fognak csatlakozni.

Azt is tudjuk, hogy az elkülönítés után ezek a “korábbi atyafiak” lesznek az elpecsételt szentek “legkeserűbb ellenségei”. (NK. 608. o.)

“A város közepette”

Figyeljük meg azt a tényt, hogy mind a mészárlást, mind az elpecsételést a város közepében hajtják végre, azaz az egyházban.

Ezékiel könyve kilencedik fejezetében mind a hűek, mind az istentelenek együtt vannak Jeruzsálemben abban az időben, amikor a szétválasztás megtörténik. Csak azok maradnak meg a városban, akik a sziklára, Jézus Krisztusra, az igazi alapra építettek. A küzdő egyházat Isten megtisztítja minden bűntől és bűnöstől!

Akinek füle van, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek:

“Térjetelek eszetekre s eszméljetelek fel ti, arcátlan nemzet, mielőtt szülne a végzés (mint polyva száll tova az a nap!), míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek, keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!”

(Sofóniás 2:1-3)

VI. fejezet: “Különüljtek el!”

Ahhoz, hogy Isten pecsétjének elnyerésére előkészülhessünk – a “város (egyház) közepette”, ahogy Ezékiel könyvének 9. fejezete feljegyzí – “ki kell jönnünk közülük és külön kell válnunk”!

Annakokáért menjtek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket.

(II. Korintus 6:17)

Azt parancsolja az Ige, hogy váljunk külön Isten egyházától - ahogy néhányan sürgetik?

Miközben a búza és a konkoly összevegyülten található az egyházban, búzának bizonyára nem kell, és nem is szabad egyesülnie a konkollyal istentelen tevékenységeiben és eljárásaiban.

Nem szabad csatlakoznia hozzá világiasságában, bálványimádásában és bűneiben! Nem szabad elfogadni a gonoszok bárminemű tévedését vagy hamis tantételét, amit képviselnek. Erre szólít fel II. Kor. 6:17.

Ne egyesülj téves alapon

Sohasem volna szabad egyesülni a konkollyal a tévelygés területén. Figyeljük meg ezeket a szavakat:

“Hogyan mondhatnám népünknek: Kerülj összhangba azokkal, akik ezeket a helytelen érzelmeket pártolják! Hogyan tarthatnám meg békességemet és mondanám ugyanakkor: Egyesüljtek! Isten ezt az üzenetet bízta rám: Tartózkodjatok azok kovászáától, akik lerombolják a h.n. adventisták hitét.”

(95. sz. levél, 1905.)

Az Isten igaz szolgálói nem egyesülnek a gonosszal, hanem “sóhajtanak és nyögnek” azok miatt az utálatosságok miatt, amelyeket az egyházban cselekednek és azok miatt a tévelygések miatt, amelyeket tanítanak. A Szentlélek erejével határozottan hangot adnak ennek az állásfoglalásuknak Ésaías 58:1 értelmében (*“Kíálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit!”*).

Az elszakadás

Az előzőekben idézett, 1892-ben kelt, 12. sz. levélben azt az eligazítást kaptuk, hogy a *“búzát összekötözik a mennyei csűrök számára... Isten igaz népe most válik el... a konkoly pedig megégetésre szánt kérévbe kötöztetik. Határozott állásfoglalások történnek majd.”*

Isten népe el fog szakadni a konkoly bűneitől, tévelygéseitől, világiasságától és hitehagyásától. *“Határozott állást foglalnak.”*

Kóré hitehagyása

Kóré, Dáthán és Abirám vezetők voltak Izráelben és fellázadtak Isten szolgái, Mózes és Áron ellen. Amikor Isten elpusztítani készült a lázadókat, mert visszautasították a megbánást, ezt mondta Izráel gyülekezetének: *“Távozzatok el ezeknek a gonosz embereknek a sátraitól!”* (IV. Mózes 16:26)

El kellett különíteniük magukat a három lázadó jelenlététől, nehogy ők is elpusztuljanak. Nem arra szólították fel a népet, hogy meneküljön ki a táborból, de arra, hogy szakadjanak el, különüljenek el attól, ami gonosz a táboron belül.

Ellen G. White személyes példája:

1903-ban ezt írta néhány vezető testvérnek:

“Jelenleg a leghatározottabban félek attól, hogy tábor-összejöveleteken, vagy konferenciákon vegyek részt... Mert úgy tűnik, mintha erőfeszítéseim teljességgel hatástalanok lennének... A Bizonyoságtételek felett csak spekulálnak és a fennálló gonosz dolgozók nem változtatnak.”

(Levél A.T. Jones, C.H. Jones és M.C. Wilcox testvérekhez, 1903. január 27.)

Ellen White elbátortalanodott attól, hogy összejöveletekre járjon, mint ahogy ma is érzik ezt többen. Nem kívánt menni azokra az összejöveletekre, ahol jelen voltak olyan férfiak, akikről tudta, hogy nem járnak az Úr tanácsában és akikről ezt mondta: *“Elvesztettem bizalmamat egyesekben ezek közül az emberek közül, nem tudok úgy tekinteni rájuk, mint akiket Isten tanít és vezet.”* (u.o.)

De halála napjáig sem nem különült el a H. N. Adventista Egyháztól, és másokat sem készítetett arra, hogy különüljenek el szándékosan, sem az ő idejében, sem később a jövőben.

Beszélt annak lehetőségéről is, hogy emberek kivethetik nevét a gyülekezetből, és nekünk vele együtt el kellene tudni mondani a következőket:

“Ha nevemet, mint gonoszt kivetik is, kitűnő társaságban vagyok. Azok viszont, akik nem fogadják el Krisztust, halottak törvényszegéseikben és bűneikben.”

(Loma Linda-i üzenetek, rövidített kiad. 232. o.)

Jézus példája

Jézus mindig is a “bűntől és bűnösöktől elválasztott” volt, mégis a bűnösök között lakozott, tanította, szorgalmasan intette, buzdította őket, velük együtt evett, velük járt, beszélt... Voltak alkalmak, mikor eltávozott egy-egy helyi gyülekezettől, ahol a nép visszautasította (mint pl. Jeruzsálemben), vagy pedig amikor kitaszították (mint pld. Názáretben).

“A szanhedrin elvetette Jézus üzenetét, és igencsak kívánta halálát, ezért Jézus eltávozott Jeruzsálemből, a papoktól, a templomtól, a vallásos vezetőktől, a néptől, akik jártasak voltak a törvényben, és egy másik népréteghez fordult, hogy üzenetét hirdesse és egybegyűjtse azokat, akiknek el kell vinniük az evangéliumot minden nemzethez.”

(DA. 232. o.)

Időközönként azonban vissza-visszatért Jézus Jeruzsálembe és a templomba, egészen haláláig. Amikor Jeruzsálemben tartózkodott, szokása szerint meglátogatta az istentiszteletei alkalmakat és további vitákat folytatott a papokkal és a vallásos vezetőkkel.

Állandóan azon próbálkozott, hogy segítsen nekik, hogy megértsék az igazságot.

Egy hamis üzenet

Kérdezzük meg Ellen White-tól: “Ki kell-e jönnünk, el kell-e különülnünk magától az egyháztól?”

“Azt mondom neked: NEM! Isten egyetlen embernek sem adott ilyen üzenetet. Hová mennénk? Hol találjuk meg a tisztaságot, a jóságot és a szentséget? Hol leszünk biztonságban? Hol van az a nyáj, ahová egyetlen farkas sem lép be?”

(1893, idézi RH. 1956. nov. 8.)

Mivel az Úr ilyen egyértelműen figyelmeztetett már bennünket az ilyen hamis üzenetek ellen, bizonyos

Összegzésül

Röviden: Amikor arra figyelmeztet az Ige, hogy “jöjünk ki közülük és különüljünk el”, vagy “jőjjetek ki belőle én népem” – ez a tanács azt jelenti, hogy jöjünk ki a világiassággal való összefonódottságból, váljunk el minden világias elvtől és tévelygéstől akár az egyházban, akár az egyházon kívül található. Ne mondhassák felőlünk:

“Összevegyültek a konkollyal saját döntésük alapján, mivel hajlottak a törvényszegés szeretetére. Félelmetes összefonódás.”

(BT. a prédikátoroknak, 234. o.)

Nem szabad semmi tisztátalant érintenünk, bárhol legyen is található, akár egyházon belül, akár az egyházon kívül.

VII. fejezet: Ikábód

Amikor Fineás felesége vajúdott, megtudta, hogy Isten ládája elveszett, a filiszteusok kezére került. Értesült férje elvesztéséről és apósa, Éli főpap haláláról is. Fiút szült. Lelki szenvedése azonban olyan nagy volt, hogy nem tudta túlélni az összetett megpróbáltatást, de mielőtt meghalt, fiát Ikábódnak nevezte el ("Odavan az Isten dicsősége").

"Haldokló lélegzetvételével panaszosan ismételte a szavakat: 'Eltávozott a dicsőség Izráeltől, mert az Isten ládáját elvitték'" (PP. 585. o.)

Ma is különböző helyekről halljuk ezt a keserű panaszt: "Az Úr dicsősége eltávozott Izráeltől".

Két külön osztály

Kb. arról az időről, amikor Isten pecsétje hűséges népére került, ezt írja az Úr szolgája:

"Az istenfélelem kovásza nem vesztette el teljesen erejét. Amikor a veszély és a válság tetőpontra hág az egyházban, a világosságban járó kis csapat siránkozni és bánkódni fog az utálatosságok miatt. De ez csak arra készíti őket, hogy még buzgóbban emeljék fel imáikat az egyház javáért, mivel a gyülekezet tagjai a világ példáját követik."

(BT. 5. kötet, 209-210. o.)

Ez az idézet a szomorú időszakot és az egyházban lévő állapotot ecseteli. Két jól elkülöníthető, körülhatárolható osztályt mutat be: Az egyik az Isten világosságában járó kis csapat, akiknél "az istenfélelem kovásza még nem veszítette el erejét" – és egy nagyobb tábor, akik a világ utálatosságait követik, és akiktől Isten dicsősége nyilvánvalóan eltávozott már.

Az Úr dicsőséges már eltávozott Izráeltől

Igen fontos megértenünk a fenti gyakran idézett kijelentés szövegösszefüggését:

"A parancs így szól: 'Menj át a város közepén és jegyezz egy jegyet azok homlokára, akik siránkoznak és bánkódnak a szörnyűségek miatt, amelyeket műveltek benne'. Ezek a siránkozók és bánkódók az élet igéjét dicsőítették meg, feddtek, tanácsoltak, kérleltek. Néhányan, akik előtte ugyan szégyent hoztak Istenre, megbánták bűneiket és megalázták szívüket. Isten dicsősége azonban már eltávozott Izráeltől. Bár sokan folytatták a vallás külsőségeit, mégis hiányzott belőlük az Isten ereje és jelenléte."

Amikor Isten haragja csapásokban nyilvánul majd meg, Krisztusnak ezek az alázatos követői kitűnnek a világból lelkük gyötrelme miatt, amely siránkozásokban és bánkódásokban, feddésekben és figyelmeztetéseken nyilvánul majd meg. Míg mások leplezni próbálják a gonoszsgot és kifogásokat találnak az uralkodó gaszágokra, azok, akik szívükön viselik Isten becsületét és szeretik az embereket, nem maradnak csöndben, hogy bárki tetszését elnyerjék. Az igazsgágtalanok szentségtelen cselekedetei és szavai napról-napra gyötrik igaz lelküket. Képtelenek gátat vetni a bűnök elsőprő

árjának, ezért telve vannak szomorúsággal és aggodalommal. Mikor még azoknak otthonaiban is a vallás megvetését látják, akik nagy világosságot nyertek, akkor gyászolni fognak az Isten előtt. Sírnak és gyötrik lelküket, mikor ott látják a gyülekezetben a büszkeség, kapzsiság, önzés és csalás majd megannyi válfaját. Lábbal tapossák ott az Isten Lelke által ihletett feddést, miközben a Sátán szolgálai diadalmaskodnak. Istenre gyalázat hárul, az igazságot pedig hatástalanná teszik.

Akik nem bánkódnak sem a maguk lelki tisztátalansága, sem a mások bűnei miatt, azok nem nyerik el Isten pecsétjét. Az Úr megbízza küldötteit, akiknek öldöklő szerszám volt a kezükben: 'Menjetez utána, és járjátok be a várost és pusztítsátok. Ne nézzetek rá irgalommal és ne könyörüljetez rajta! Öreget, ifjat, hajadont, gyermekeket és asszonyt egyaránt öljetek meg, és irtsatok ki mindenkit! Akinek azonban jel van a homlokán, azt ne bántsátok! Szentélyemnél kezdjetez! Elkezdte azért a véneken, akik a templom előtt voltak.'

(BT. 5. kötet. 210-211. o.)

Az elpecsételés idején válik tehát érvényesség az előbb idézet bizonyágtétel.

Az Úr dicsősége nem távozott el mindenkitől

Az Úr dicsősége nem távozott el attól a kis csapatától, akik "sóhajtoztak és nyögtek" a "gyülekezet közepette" található bűnök miatt – azoktól, akik feddtek, tanácsoltak és kérleltek.

Az Úr dicsősége attól a néhánytól sem távozott el, akik megbánták bűneiket és megalázták szívüket Isten előtt.

Hogy az Úr dicsősége nem távozott el a kegyes kis csapatától, ezekből a szemelvényekből is világos:

"Az Isten egyházának dicsősége tagjainak kegyességében rejlik, mert ott van Krisztus hatalmának rejteke."
(RH. 1891. márc. 24.)

"Azoktól, akik visszautasították az igazságot, eltávozott Isten dicsőségének világossága." (32. sz. kézirat, 1896.). De a kis csapatától, amely továbbra is az "Isten dicsőségének világosságában járt" – nem távozott el.

Akiktől az Úr dicsősége eltávozott

A többségben lévő csoport felől világosan mondja a Bizonyágtétel:

Az

Isten vonakodva vonja vissza dicsőségét

A kis csapat és a többség

(... VIII-XI. fejezet)

**XII. fejezet:
A válság**

AAAA

Új vezetés

Változás a vezetésben

Az egyszerű emberek

Még az írástudatlanok is

Mindnyájunknak alázatosságot kell magunkra öltенünk

Akik most még rejtve vannak

(... XIII. fejezet)

XIV. fejezet: “Így lesz”

AAA

Szentségtelen kezek hordozzák Isten frigyládáját

A hűtlenek menekülnek

Kicsiszolva és kifaragva a templom számára

A “tizenegyedik órában”

Egy csodálatos templom

Akinek füle van, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek:

*“Ímé elküldöm az én követemet, és megtisztítja előttem az utat, és mindjárt
eljön az Ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetségnek követe, akit ti
kívántok”*

(Malakiás 3:.)

XV. fejezet: Idő, hely és körülmény

AAA

Egy példa

Idő, hely és körülmény

Egy áttekintés

Ökumenizmus

A “néhány” és a “sok”

Hitetlenség a Bizonyságtételekben

Hazáelek

A jövő

A végső események

Az 1882-es üzenetre adott válasz

Ez az üzenet a jelenre alkalmazható

Számvetésre hívás

(... XVI-XIX. fejezet)

XX. fejezet: “A nemes hajó”

AAAA

Elhagyjuk a hajót?

Az egyház, mint testület

“Az az idő soha nem jön el”

Az irányjelző fény eltévesztése

Az Örök Kőszikla

Az evangélium hajója

“Biztonságosan a kikötőbe”

Akinek füle van, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek:

“Az ügy az Úré. Ott van a hajó fedélzetén, mint Főparancsnok. Biztonságosan a kikötőbe”

(54. sz. levél, 1908, 2. SM. 397.)

XXI. fejezet: “A várakozás ideje”

AAAA

“Aki győz!”

Akinek füle van, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek:

“Mert e látomás bizonyos időre szól, de a vége felé siet és meg nem csal. Ha késik is bízzál benne, mert eljön, el fog jönni, nem marad el.”

(Habakuk 2:2-3)